

ဘဝဖန်ဆင်းရှင်

လူ့ဘဝရှုထောင့်တိုင်းတွင် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုသည် အရေးကြီး၏။ ပြင်ပ အရာများက မိမိအား မကယ်တင်နိုင်ဟု သိမြင်ခြင်း၌ ဗုဒ္ဓဝါဒီများသည် မိမိ၏ လုံ့လအပေါ် တည်မှီ၍ သာ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်သည်။ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည်မှု ရယူသည်။ အနာဂတ်ဘဝ သာယာရေးအတွက် မိမိ အပေါ်တွင်သာ လုံးဝတည်မှီကြောင်း နားလည်ပြီး ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်မှုကို မိမိဘာသာ ရှာဖွေကြိုးစားရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

နာမကျန်းသူသည် ဆရာဝန်ထံသွားရမည်။ ဆရာဝန်က ရောဂါကိုရှာဖွေပြီး ဆေးညွှန်းပေးမည်။ ထိုအခါ ရောဂါရှင် ကိုယ်တိုင်က ယင်းဆေးကို မှီဝဲရမည်။ ရောဂါရှင်သည် ဆေးကို မိမိအစား အခြားသူတစ်ယောက်ကို မှီဝဲခိုင်း၍မရနိုင်။ ဆေးကိုချီးမွမ်းရုံ ဆေးညွှန်းကောင်းခြင်းအတွက် ဆရာဝန်အား ကျေးဇူးစကား ဆိုရုံဖြင့် ရောဂါသက်သာ မည်မဟုတ်ချေ။ လူနာသည် ဆေးညွှန်းကို ယုံကြည်စွာ လိုက်နာပြီး ဆေးဝါးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် မှီဝဲရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်မြောက် လိုသူသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် ညွှန်ကြားတော်မူသည့် လောဘ(တပ်မက်မှု)၊ ဒေါသ(အမုန်းတရား)နှင့် မောဟ (အမြင်မှောက်မှားမှု)တို့ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း ပယ်ရှားခြင်းဖြင့် ကိုယ်ကျင့်တရားများကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးရမည်။ ဗုဒ္ဓအား ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြုသည့် တေးများကို သီဆိုနေရုံ၊ ဗုဒ္ဓအား ဂုဏ်ပြုသည့် ပွဲလမ်းသဘင်များ ဆင်နွှဲနေရုံဖြင့် ဒုက္ခမှ မလွတ်မြောက်နိုင်ချေ။ ယင်းတို့မှာ အပေါ်ယံ လုပ်ဆောင်မှုများသာ ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ဆုတောင်းရုံ၊ ကယ်တင်ရှင်၏ နှစ်သက်မှုအတွက် ၎င်းအား တောင်းပန်ရုံ သက်သက်ဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်သည်ဟု ယုံကြည်သော ဘာသာတရားမဟုတ်ပေ။ ဆင်းရဲဒုက္ခ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် ကိုယ်ကျိုးဆန် လိုအင်ဆန္ဒများကို ထိန်းချုပ် သို့မဟုတ် လုံးဝ အပြီးစွန့်ပြီး ကောင်းမြတ်သော ကိုယ်ကျင့်တရားများကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရမည်ဟု ညွှန် ကြားသော ဘာသာတရားသာ ဖြစ်သည်။

လူသည် မိမိနေထိုင်ရာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအား မနှောင့်ယှက်ဘဲ စစ်မှန်သော လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် နေထိုင်ရန် နည်းလမ်းကို သိပြီးသောအခါ နှလုံးသားတွင် အကြောက်တရား မရှိဘဲ ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်နိုင်သည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒအရ လူသည် မိမိကြမ္မာကို မိမိကိုယ်တိုင် ဖန်တီးသည်။ လူတွင် မိမိ၏ ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းအတွက် အပြစ်တင်ရန် ပြင်ပလောက၌ မည်သူမျှမရှိ။ အကြောင်းမူ မိမိသည်သာ မိမိဘဝအတွက် တာဝန်ရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ မိမိသည် မိမိဘဝကို ကောင်းအောင်ဆိုးအောင် ဖန်တီးသည်။ မိမိသည်သာ မိမိ ဘဝ၏ ဖန်တီးရှင်ဖြစ်သည်။

သောကပင်လယ်ဝေရခြင်း၊ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရခြင်း၊ ကြမ္မာဆိုးခြင်းတို့ဟူသည် လူသားကိုယ်တိုင်၏ ဖန်တီးချက်များသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့သော ဘဝ၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် လူသားကိုယ်တိုင်၏ နှလုံးသား မပြည့်စုံခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားမည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မျှ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်။ လူဟူသည် တစ်ချိန်က ၎င်းကိုယ်တိုင် အဝိဇ္ဇာ တဏှာလွှမ်းမိုးပြီး ပြုမူခဲ့သော အကောင်းအဆိုး အပြုအမူများ၏ အကျိုးဆက်သာ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ဘဝထံသို့ ယင်းကောင်းမွန် ဆိုးမွေ့များကို မိမိကိုယ်တိုင် ဆောင်ကျဉ်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူသည် အဆိုပါ မကောင်းသော အကျိုးဆက်များကို ကျော်လွှားရန်နှင့် ကောင်းသောအခြေအနေကို ပြုစုပျိုးထောင်ရန်လည်း စွမ်းရည်သတ္တိရှိသည်။

လူစိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ တိရစ္ဆာန်များ၏ စိတ်ကဲ့သို့ အရိုင်းသဘာဝ လွှမ်းမိုး၏။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ မယဉ်ကျေးသေးသော လူစိတ်သည် ကမ္ဘာလောကတွင် ဒုက္ခပေါင်း များစွာကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လူစိတ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ တိရစ္ဆာန် အမူအကျင့်ထက်ပင် ပို၍ ရိုင်းပြသည်။ တိရစ္ဆာန် နှင့်မတူသော အချက်မှာ လူစိတ်ကို တန်ဖိုးပိုမြင့်အောင် ပြုပြင်၍ ရခြင်းဖြစ်သည်။

တိရစ္ဆာန်များတွင် ဘာသာရေးပဋိပက္ခ၊ ဘာသာစကားပြဿနာ၊ နိုင်ငံရေး ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံမှု၊ လူမှုရေးနှင့် အသားရောင်ပြဿနာမရှိ။ ၎င်းတို့၏ အစားအစာ၊ နေရာနှင့် ဖိုမသဘာဝ ကိစ္စများကြောင့်သာ တိုက်ခိုက် ရန်သတ္တရ ပြုကြသည်။ သို့သော် လူဖန်တီးသော ပြဿနာများကား ထောင်ပေါင်း များစွာရှိသည်။

လူသည် မိမိ၏အားနည်းချက်နှင့် ချွတ်ယွင်း ယုတ်မာမှုများကို ဝန်ခံလိုခြင်း မရှိ။ မိမိ၏ အရှုံးအတွက် သူတစ်ပါးကို လက်ညှိုးထိုး အပြစ်ပုံချလိုသည်မှာ လူ့သဘာဝ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လူသည် မိမိ၏ အပြုအမူအတွက် တာဝန်သိလာလျှင် လောက၏ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်မှုကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ပေလိမ့်မည်။

လူတွင် များစွာသောအတွင်းအပြင် အတားအဆီး အတုပအနှောင်ဟူသော ဖိအားများရှိသည်။ အစိုးရ ပြဌာန်းထားသော ဥပဒေကို လိုက်နာရသည်။ ဘာသာတရား၏ သွန်သင်မှုကို နာယူရသည်။ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ လူ့စည်းကမ်းများ၊ မိမိနေထိုင်ရာ လူ့

အသိုင်းအဝိုင်း၏ လူမှုရေး သွင်ပြင်များနှင့်အညီ နေထိုင်ရသည်။ အမျိုးသားရေး မိသားစု အရေးနှင့် ဆိုင်သော အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံများကို လိုက်နာရသည်။ မိမိနေထိုင်ရာ ဒေသ၏ ရာသီဥတု အခြေအနေ လွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသည်။ ရုပ်အခြေခံများကိုရော စိတ်ပိုင်း ဘဝကိုပါ ဂရုတစိုက် ထိန်းချုပ်ရသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် လူသည် မိမိ၏အလိုဆန္ဒ နောက်သို့ မလိုက်ဘဲ ဖန်ဆင်းသူ ဘုရားသခင်၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာ လုပ်ဆောင်ရမည်ဟုလည်း ယုံကြည်နိုင်ရာ သည်။ ဤသို့ဖြင့် လူသည် မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆန့်ကျင်သည့် အခြေခံသဘာဝများ လွှမ်းမိုးနေသောကြောင့် မိမိ၏ အတွေးအမြင် အကြံအစည် အားလုံးကို လွတ်လပ်စွာ အကောင်အထည်ဖော်ရန် သို့မဟုတ် မိမိ စိတ်ထင် တိုင်း ပြုမူနေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

လူ၏လက်ရှိ အခြေအနေကို ဆင်ခြင်ကြည့်သောအခါ 'မိမိနှစ်သက်ရာကို (စိတ်ထင် တိုင်း) ပြုမူရန် လွတ်လပ်ခွင့် ရှိရမည်ဟူသော တောင်းဆိုချက် မှန်ကန်ပါသလော'ဟူ၍ စောကြောရမည် ဖြစ်သည်။ မိမိအခွင့်အရေးကြောင့် အခြားသူ တစ်ယောက်ကို မထိခိုက် ခြင်းသည်သာ မှန်သော လမ်းစဉ် ဖြစ်သင့်သည်။

လူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အဘယ်ကြောင့် သည်မျှ ခိုင်မြဲစွာ နောင်ဖွဲ့ထားရပါသ နည်း။ အကြောင်းမှာ မိမိတို့၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ အမျိုးမျိုးသော ဆိုးရွား ယုတ်မာသည့် အ ခြေခံသဘာဝများ ရှိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယင်းလူသဘာဝ အခြေခံဆိုးများသည် သက်ရှိအားလုံးကို အန္တရာယ်ပြုနေဆဲ ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင် အချိန်ကစ၍ ဘာသာတရား အားလုံးသည် အဆိုပါ ရိုင်းပြသော လူသဘာဝ စရိုက်ဆိုးများကို ဆုံးမရန်နှင့် မြင့်မြတ် သောဘဝနေနည်းကို သင်းကြားပေးရန် ကြိုးစားခဲ့ ကြပြီး ဖြစ်၏။ သင်ကြားချက်များမှာ မည်မျှပင် ကောင်းမွန်ပုံရစေကာမူ လူသည် စိတ်ချ ရသည့် အဆင့်သို့ မရောက်နိုင်သေးဘဲ လူသဘာဝ စရိုက်ဆိုးများကို အတွင်းသန္တာန်၌ ထိန်းသိမ်း ထားကြဆဲဖြစ်သည်။ လူသားတို့တွင်ရှိသည့် အဆိုပါ အဆိုးတရားများကို ပြင်ပ လောကမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်ပေါ်စေသည့် သို့မဟုတ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင် ထားသည် မဟုတ်ဘဲ လူသားကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယင်း စရိုက်ဆိုးများသည် လူသား ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်သည့် လူလုပ်သဘာဝ များဖြစ်၍ လူသည် မိမိ၏ အန္တရာယ်ကို သိမြင်ပြီး ယင်းတို့ကို မိမိသန္တာန်မှ မိမိကိုယ်တိုင် ဖယ်ရှားပစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ လူသားတို့အား ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ကို မထိန်းချုပ်ဘဲ မိမိ ဆန္ဒအတိုင်းသာ နေထိုင်ခွင့် ပြုမည်ဆိုလျှင် အပြစ်မဲ့သူများ၏ ငြိမ်းချမ်း ပျော်ရွှင်မှုကို ဧကန်ပင် ပျက်ပြား

စေပေလိမ့်မည်။ လေးစား ဂုဏ်ယူထိုက်သည့် ဘဝတစ်ခုကို ရရှိရန်နှင့် ငြိမ်းချမ်း ပျော်ရွှင် နိုင်ရေးအတွက် လူကို လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးရန် ဘာသာတရား လိုအပ်သည်။

ဘာသာရေးဘဝနှင့် စိတ်ပိုင်းဘဝ တိုးတက်မှုတို့အတွက် အခြားသော အနှောင့် အယှက်တစ်ခုမှာ လူမျိုးရေး အစွန်းရောက်အမြင် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကမူ ဘာသာ ရေးကို လိုက်နာကျင့် သုံးကြပြီဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အမျိုးဇာတ်ကို ရှေ့တန်း မတင်ကြရန်၊ လူမျိုးရေး အခြေခံအမျိုး ဇာတ်နှင့် အဆင့်အတန်းခွဲခြားမှုကို ဖျောက်ပစ် ကြရန် ညွှန်ကြားတော်မူသည်။

ဘာသာတရားအားလုံးမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့၏ ရှေးရိုးစဉ်လာ လူမှုဘဝကို ရှေ့ တန်း တင်ပြီး အုပ်စုမကွဲသင့်ပေ။ ဘာသာရေးနယ်တွင် လူတိုင်းကို တူမျှစွာ ရှုမြင်သင့် သည်။ မနစ်မြို့ဖွယ် တစ်ရပ်မှာ အချို့သည် မိမိတို့ဘာသာ တရားဆိုင်ရာကို ဆောင်ရွက် ကြသောအခါ အခြား ဘာသာဝင်များအား ခွဲခြားရှုမြင်မှုနှင့် ရန်စောင်မှုများကို တွေ့မြင် နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်၏ မကောင်းသော စံနမူသည် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ကူးစက်တတ်ပြီး မိမိ၏ သားသမီးများ အပေါင်းအသင်းများသို့တိုင် ဆင်းသက် သွားတတ်သည်။ မိမိ၏ အပြု အမူသည် အလားတူ ဆန္ဒရှိသူများအား မိမိနှင့်အတူ ပူးပေါင်းလာစေနိုင်သည်။ လူသား တစ်ဦးစီ၌ ကာမဂုဏ် အာရုံဟူသော မီးလျှံများဖြင့် ပြည့်နေပြီး ယင်းသည် အခြား တစ် ယောက်အား အလိုရမ္မက်နှင့် ကိုယ်ကျိုးဆန်လိုခြင်းများကိုလည်း ထွန်းညှိ ပေးတတ် သည်။ လူတစ်ဦးစီ၏ အမုန်းတရားသည် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား အမုန်းတရားနှင့် အငြိုး များကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။

အချုပ်အားဖြင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လူ့အသိုင်း အဝိုင်းတစ်ခုလုံး၏ ကောင်းကျိုးကို ဖန်တီးရန် မိမိတို့ ကိုယ်စီသည် ဖန်ဆင်းရှင်များ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သင့်ပါသည်။ □